

КЕЛИ ФЕЙВЪР ИСТИНА

Част 3 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

Беше сама.

През последните десет минути беше сама и чакаше. Но какво? Шоуто беше приключило.

Айви не знаеше дали да се смее или да плаче от абсурдността на ситуацията. Най-накрая бе събрала смелост да загуби девствеността си, да се отдаде на някой мъж изцяло, без задръжки — и тогава този същият мъж я беше отблъснал.

Тялото ѝ все още бе обляно в пот и сияеше от това, което Кълън Шарп ѝ беше сторил. Дупето ѝ още щипеше от пляскането, а интимните ѝ части бяха влажни от възбуда.

Беше гола.

Но Кълън Шарп си бе заминал. Беше напуснал стаята веднага щом чу, че все още бе девствена. Реагира на изявлението ѝ с ужас и отвращение. Сякаш му беше казала, че има някаква заразна болест, вместо да му беше признала липсата си на опит.

„Какъв ми е проблемът?“

Или по-точно какъв беше неговият проблем?

Айви нямаше представа. Беше стъписана, чувстваше се използвана и захвърлена от богатия изпълнителен директор с неговия фин съблазнителен маниер. В един момент я накара да свърши, а в следващия бягаше като от Ада.

След известно време част от шока отмина, оставяйки нервите ѝ опънати и оголени. Стана от леглото и бавно се облече, отвратена от допира на вмирисаните от дима дрехи по изпотеното си тяло.

„Не плачи. Каквото и да правиш, недей да плачеш в момента. Запази това за по-късно. Задачата е лесна — задръж сълзите, докато не се отдалечиш от Кълън Шарп, а след това откачай от рев колкото си поискаш.“

Айви излезе от спалнята и тръгна надолу по коридора, минавайки през просторния хол и кухнята, които бяха изключително изискани и модерни. Плотовете бяха от гранит, плочките по пода бяха прелестни, мебелите бяха полирани, а по стените висяха картини в постмодерен японски стил.

Кълън стоеше на кухненската маса и четеше „Ню Йорк Таймс“. Беше облечен в един от лъскавите си тъмни костюми и изглеждаше напълно сдържан, сякаш не бе бил в стаята ѝ преди няколко минути.

Ако го видеше някой, никога нямаше да предположи, че е бил в спалнята заедно с нея, правейки всички онези неща.

Докато тя представляваше жалка картинка, Кълън Шарп беше спретнат, чист и перфектен, четейки вестника си, без да се интересува от нищо.

Когато влезе в стаята, той вдигна поглед към нея.

— Ще те закарат с колата ми до апартамента ти, Айви.

— Не е необходимо...

— Не ставай глупава — отвърна рязко той. — Трябва да се прибереш и да се приготвиш за работа. Освен ако не възнамеряваш да дойдеш на работа със същите дрехи, с които беше и вчера.

Тя засмука вътрешната част на бузата си.

— Може би, ако обясня защо нося същите дрехи като вчера, колегите ми ще проявят повече разбиране.

Кълън затвори рязко вестника.

— Шофьорът ми ще те закара у дома и точка.

Искаше да му се развика. Беше толкова студен и жесток. Как смееше да си позволява такива своеволия с нея? Но знаеше, че не трябва да губи търпение с мъж като него.

Щеше просто да я отпише като типичната истеричка. А тя нямаше намерение да се дава толкова лесно. Айви позволи на една половинчата усмивка да разтегли устните ѝ.

— Това звучи чудесно, господин Шарп.

Той примигна, сякаш думите ѝ бяха неочаквани.

— Добре — каза. — Радвам се, че го изяснихме.

— Да, всичко е изяснено — отвърна тя, след което се обърна и излезе от дома му.

Изглежда искаше да ѝ каже още нещо, но не му даде шанс.

„Шансовете ти свършиха, господин Шарп. Не съм някоя от типичните ти кокони като онази клета отчаяна жена, която чух да се моли за вниманието ти тази сутрин. Ти я отпъди, но аз си заминавам по собствено желание.“

И наистина, отвън я чакаше кола. Тя влезе в нея и потеглиха.

Айви си нареди да не поглежда към къщата му, докато тръгнаха.

„Не се поддавай на любопитството. Забрави, че даже съществува.“

Но не можеше да се спре. За нейна изненада видя, че Кълън Шарп стоеше на прозореца и я наблюдаваше как си отива.

Беше трудно да се каже, но ѝ се стори, че я гледаше с най-странното и измъчено изражение, което бе виждала някога. Сякаш не искаше да я пусне да си замине.

* * *

След като се прибра вкъщи, изкъпа се и се преоблече, Айви се чувстваше свежа и устремена.

„Няма да му позволя да ме сломи.“

Това беше мантрата ѝ. Кълън Шарп нямаше да спечели. Нямаше да я накара да изгуби вяра в себе си и да се разпадне само защото я бе отблъснал, когато най-накрая си бе позволила да се разкрие пред него.

Облече се в официален бежов костюм — риза, панталон, сако и обувки с висок ток. Погледна се в огледалото, преди да напусне апартамента, и прецени, че видът ѝ днес крещеше „нямам време за глупости“.

А това съвпаднаше перфектно с настроението ѝ.

Ако в съзнанието ѝ от време на време се появяваха спомени за стоманено сините очи на Кълън, тя правеше всичко възможно да ги игнорира.

Но седейки в обществения транспорт, който завиваше към спирката близо до „Биометрикс“, тя се оказа потънала в мисли за моментите, които бе споделила с Кълън тази сутрин в спалнята.

Допирът на дланта му по голото ѝ дупе.

Паренето.

Чувството на вълнение.

Как се бе разкрачила за него и как пръстът му се беше плъзнал във влажната ѝ женственост.

Твърдото му тяло, което се отпуска върху нейното, готов да навлезе в нея преди онези съдбовни думи да напуснат устата ѝ и моментално да променят всичко.

Айви не можеше да не мисли за тези вълнуващи мигове. Не можеше да промени факта, че бяха най-сексуалното ѝ преживяване в живота, а Кълън Шарп бе отговорен за тях.

Но въпреки това си напомни, че не той бе катализаторът на тези чувства и че друг можеше да ѝ достави същото изживяване някой ден.

Можеше и щеше да се случи отново.

Просто нямаше да е с Кълън Шарп. Това беше всичко. Беше ѝ дал да разбере съвсем ясно, че не иска да има нищо общо с девствените ѝ преживявания.

Най-накрая стигна в „Биометрикс Фарма“ и влезе уверено в сградата с високо вдигната глава. Предполагаше, че той вече беше тук, седеше в скъпия си офис, гледаше мониторите си и правеше каквото правеше там горе.

Може би точно в този момент я наблюдаваше. Познавайки желанието му за контрол относно всеки аспект от бизнеса му, си помисли, че е твърде вероятно да я наблюдава, докато влиза в лобито.

Точно затова си постави за задача да изглежда щастлива и напълно необезпокоявана от нищо.

Защото... майната му.

Беше подранила с няколко минути, затова спря до стаята за почивка, за да си вземе чаша кафе. Оказа се, че тя се намира точно до офиса на Ема Маркс.

Русата зловна ръководителка я караше да потръпва, но нямаше да навреди, ако се скиташе наоколо, надявайки се, че Ема ще забележи ранното ѝ пристигане на работа.

Докато минаваше покрай офиса ѝ, Айви забеляза, че всъщност Ема не беше там. Но някой друг беше.

Лукас стоеше зад бюрото, надничайки иззад компютъра и изглежда пишеше нещо на клавиатурата ѝ. Той видя Айви да минава и моментално се изправи, а бузите му почервеняха, сякаш го бяха хванали да бърка тайно в буркана със сладки.

— Хей — каза, като ѝ махна. Заобиколи бюрото и бързо излезе от офиса, тръгвайки наравно с Айви към стаята за отдих.

— Какво става, Лукас? — попита тя, опитвайки се да не звучи толкова подозрително, колкото се чувстваше.

— Нищо интересно — отвърна той.

Последва кратка, неудобна тишина.

— Какво правеше в офиса на Ема? — най-накрая се поинтересува, тъй като не можеше да се преструва, че не бе видяла нищо.

— Моля те, не казвай на никой, че си ме видяла там — замоли той с измъчен глас. — Моля те, Айви. Иначе ще ме уволнят.

— Не мога да ти обещаая. Ами ако си помислят, че те прикривам?

Вече бяха влезли в стаята за отдих и тя постави една пластмасова чашка под кафе машината и се зае да си приготвя кафе.

— Няма нищо, което да прикриваш — каза Лукас — Всичко е толкова глупаво.

— Щом казваш — отвърна тя недоверчиво.

— Вчера между стажантите се разменяха имейли — продължи Лукас. — Беше нещо като вътрешна шега за работата и подобни простотии. Бъзици относно Ема и... нали знаеш... Кълън.

— Не съм получила никакви имейли — отбеляза Айви, наблюдавайки го, докато кафето ѝ изтичаше.

Лукас кимна.

— Да... — Изглеждаше леко измъчен. — Е, истината е, че другите стажанти не ти вярват много.

Усети как ченето ѝ увисва.

— Не ми вярват? Какво лошо съм им направила?

— Не си направила нищо лошо нарочно — каза Лукас нервно. Огледа се наоколо, сякаш се притесняваше някой да не ги чуе. — Но всички забелязват начина, по който Кълън Шарп се отнася с теб.

Айви се беше засилила да вземе кафето, когато изведнъж спря.

— Как се отнася с мен?

„Ръцете му на дупето ми, пръстът му се плъзга в мен.

Главичката на пениса му се притиска към женствеността ми, готов да ме изпълни цялата...

О, Кълън. Чукай ме, Кълън.“

Откъсна се от спомена, когато колегата ѝ изглежда се засрами да отвърне. В крайна сметка Лукас присви рамене срамежливо.

— Знаеш как с теб се отнася различно от останалите. Например като избра точно теб от всички да му занесеш кафето. Като се обади на служебния ти телефон...

— Да не би всички да ме наблюдават? Да не би да подслушват телефонните ми разговори? — попита вече разгневена. — Да не би живота ви да е толкова скучен, че изпитвате нужда да се фокусирате върху това какво правя аз, вместо да си гледате вашата работа?

— Не убивай вестносеца — каза Лукас. — Харесвам те, Айви. Иначе бих ли ти казал всичко това?

Тя въздъхна, сграбчи чашата си, сложи захар и сметана и разбърка с бъркалката.

— Предполагам си прав — промърмори.

— Всички тук са параноични, Айви. Това място е откачено.

Тя отпи от кафето и погледа към Лукас.

— Нищо от това не обяснява защо се ровеше в компютъра на Ема.

— Ще стигна и до там — отвърна той, снишавайки глас до заговорнически шепот. — Всички си разменяхме тези закачливи имейли и те ставаха все по-жестоки и по-жестоки. И след това пратих най-ужасната си шега право на Ема Маркс тази сутрин. Беше по погрешка и наистина беше глупаво. Предполагам още не се бях събудил.

Айви завъртя очи.

— И затова отиде в офиса ѝ?

Лукас погледна отново през рамо.

— Виж, знам, че беше глупаво от моя страна. Но вратата беше отворена и си помислих... ако можех да изтрия имейла от компютъра ѝ...

— Как влезе в пощата ѝ? Всеки има защитна парола.

— Не и тя — отвърна той. — Не знам защо, може би е забравила да заключи компютъра си снощи. Затова просто отворих имейла и го изтрих. Това е всичко.

— Това е, така ли? — попита Айви, въздъхвайки, докато отпиваше от кафето си, все още несигурна как да приеме признанието му.

— Айви, моля те. Не ме издънвай. Знаеш колко безсърдечна е Ема Маркс и ще ми изрита задника, без да ѝ мигне окото, ако разбере за това.

— Може би така трябва и да стане, Лукас. Това наистина е изключително глупаво.

— Знам. Съжалявам. — Той провеси глава. — Просто ми дай шанс, Айви. Ще ти бъда задължен.

Тя се замисли. Нейна работа ли беше да казва на Ема или на който и да било, че Лукас беше влязъл в офиса ѝ и беше използвал

компютъра ѝ? Ако защитната им система беше толкова велика, трябваше и сами да го разберат.

А и без това Айви не се чувстваше много услужлива към нищо, в което Кълън Шарп имаше пръст. Доколкото зависеше от нея, властният и манипулативен изпълнителен директор и тъпата му компания можеха да вървят по дяволите.

— Не си ми задължен — каза Айви най-накрая. — Няма да кажа на никого. — Тя поклати глава, като не вярваше как се беше въвлякла в тази малка конспирация на всичкото отгоре.

— Ти си върхът! — възкликна Лукас. Обърна се да си тръгне, когато сякаш се сети за нещо. — Хей, нямахме време даже да поговорим за снощи. Лудо беше, нали?

— Много — съгласи се тя, повдигайки вежди, без да захваща темата.

— Когато боят започна, ти изчезна. Бая ме поблъскаха — изкикоти се той.

— Съжалявам за което. Беше много мил. Опита се да ми помогнеш.

— Опитах и постигнах точно обратното — отвърна той с горчива усмивка. — Викат ми господин Провал. Приятно ми е.

— Не бъди толкова жесток със себе си, Лукас. Накрая всичко се нареди.

— Така предположих — каза той и кимна.

Айви излезе от стаята за отдих, смръщвайки учудено вежди.

Така ли ѝ се струваше, или Лукас беше видял повече от изминалата нощ, отколкото си признаваше? Със сигурност той и някои от другите стажанти бяха забелязали как Кълън се беше включил в свадата срещу онези пияници и след това я беше извел от бара.

Но Лукас се държеше така, сякаш нямаше и най-малка представа. Може би наистина е бил твърде зает да се бие, за да забележи нещо друго.

Докато стигна до бюрото си и седна, приготвяйки се да започне работа, мислите ѝ не спираха да се въртят.

Другите стажанти не ѝ вярваха, защото бяха забелязали специалното отношение, което получаваше от главния изпълнителен директор. Но това нямаше да се случва повече. Очевидно бе приключил напълно с нея след признанието ѝ, че е девствена.

„Забрави за останалите стажанти. Забрави за Лукас. Забрави за всички.“

Отърси се от мислите си и се захвана за работа. В края на краищата това беше просто работа... временна работа, с която да плати сметките си.

Нищо повече и нищо по-малко.

Нямаше да позволи на драмата да я обземе. Всъщност беше приключила с всичката драма и всичките пиявици, които се опитваха да я изсмучат. Дали ставаше въпрос за колегите ѝ, злобната ѝ ръководителка или темпераментния изпълнителен директор, на Айви не ѝ пукаше какво мислеха другите за нея.

Беше тук заради себе си и що се отнасяше до нея, това бе всичко, което имаше значение.

* * *

Малко по малко колегите ѝ започнаха да пълнят офиса и Айви не можеше да не забележи начина, по който я поглеждаха скришом, докато щракаше на клавиатурата. Можеше също да се закълне, че чуваше шушукания.

Айви се опита да не им обръща внимание.

И когато получи имейл, че всички от „Биометрикс Фарма“ ще присъстват на официален обяд в изискания ресторант „Обсерваторията“, само на няколко пресечки от работа, се опита да не обръща внимание и на това.

„Не искам да ходя. Кълън ще бъде там, а не искам да виждам студената му, самодоволна физиономия никога повече. Затова няма да отида. Кой ще забележи, че липсвам и без това?“

През следващите няколко часа работеше без прекъсване, докато не забележа, че изведнъж колегите ѝ започнаха да излизат от офиса на малки групички.

Лукас спря до бюрото ѝ и я потупа по рамото.

Айви слушаше музика, затова извади слушалките от ушите си.

— Какво става? — попита.

— Всички тръгват към „Обсерваторията“ за официалния обяд — каза Лукас. — Искаш ли да отидем заедно?

Тя помисли за момент.

— Не съм сигурна дали ще идвам. Може днес да работя през обедната почивка.

— Наистина ли? — попита той и примижа невярващо. — Казват, че храната там била великолепна. А за нас ще е безплатна.

— Не знам — въздъхна тя. — Коремът ми се бунтува малко след снощи.

— Добре. Е... — Той натика ръце в джобовете на панталона си. — Може би ще се видим там?

— Може би — отвърна тя и кимна. — Благодаря, че ме попита. — Усмихна се, за да му покаже, че наистина оценява опита му да я приобщи. След което напъха слушалките отново в ушите си и се захвана за работа.

Нямаше да им липсва. Беше загубила апетит, а и точно в момента не ѝ се искаше да е заобиколена от другите стажанти, които очевидно не я харесваха.

Кълън Шарп щеше да бъде там, щеше да държи реч и да се спира да говори с всички. Само мисълта за него караше сърцето ѝ да ускорява ритъм, а стомахът ѝ да се свива неестествено. Съвсем не бе преживяла случилото се между тях тази сутрин.

Потъна в работата през следващите двадесет или тридесет минути и се почувства добре да се фокусира и да свърши нещо толкова просто. С вкарването на данни всичко беше просто — просто трябваше да вкара информацията, която ѝ бяха дали черно на бяло в компютъра.

Само ако можеше всичко да е толкова лесно.

Изведнъж телефонът на бюрото ѝ звънна. Едва го чу през оглушителната музика, но видя лампичката му да свети и долови тихия, настоятелен звън.

Мамка му. Кой друг би се обаждал по това време, ако не той?

Айви свали слушалките си и загледа телефона, чудейки се какво да прави. Продължаваше да звъни, докато най-накрая тя не вдигна слушалката.

— Ало — каза, звучейки по-спокойно, отколкото се чувстваше.

— Къде си? — прозвуча познатият глас в ухото ѝ. Интимността на гласа му, сексапилността, която никога не го напускаше — за малко да забрави какъв ефект имаше над нея.

Моментално настръхна цялата.

— На работа съм, разбира се — отвърна.

— Трябваше да си на официалния обяд. Задължителен е.

Тя завъртя очи, знаейки, че не можеше да я види.

— Не съм гладна. Загубих апетит.

— Айви, това не е молба. Това е заповед. Идвай в „Обсерваторията“. Веднага.

След което чу кликване и него вече го нямаше.

Тресна слушалката толкова силно, че тя издрънча, сякаш самият телефон протестираше срещу гневната ѝ агресия.

— Задник — измърмори.

Но колкото и да беше ядосана, не се ли чувстваше една част от нея облекчена, дори доволна, че се бе поинтересувал за нея? Че все пак му пукаше достатъчно, че да забележи отсъствието ѝ.

Тя се изправи, сграбчи дамската си чанта от бюрото, праметна я през рамо и се замисли над ситуацията.

Не, реши. Не беше облекчение да разбере, че изпълнителният директор се интересуваше от нея, тъй като същото внимание получаваша и много други глупави неща в живота му.

Само като се замислиш през какви проблеми трябва да мине човек, докато му приготви кафето. Тя бе просто още едно от нещата, за които следеше, като например приготвянето на кафето му или дали копчетата на ръкавелите му са на мястото си.

Интересува се от теб по друг начин.

Но Айви нямаше да се върже. Каквото и да правеше Кълън Шарп, тя беше приключила с това да му обръща внимание. Щеше да отиде до скапания ресторант само защото ѝ беше шеф и не искаше да бъде уволнена.

Това беше. Между тях нямаше да се случи нищо друго, без значение какво предполагаше самият Кълън.

Хвана такси до близкия ресторант, тъй като не искаше да влезе последна и да се посрами.

Таксито спря точно пред „Обсерваторията“ и тя слезе, бързайки напред, докато проверяваше часа на телефона си и видя, че до началото на официалния обяд оставаха няколко минути.

Не се огледа, когато тръгна да пресича улицата. Изведнъж дочу клаксон на кола, който я накара да се дръпне назад на пътя на друго такси, което също ѝ изсвири.

— Трябва да внимаваш — каза един мъж от тротоара. — Това за малко да се превърне в още една ужасна нюйоркская история.

Айви погледна към него, когато стигна безопасно до бордюра.

— И без това винаги съм знаела, че с моя късмет рано или късно ще свърша като пример в някоя статистика.

— Толкова ли е зле, а? — попита мъжът, смеейки се. Пушеше цигара и беше облечен в раиран костюм със златиста вратовръзка.

— Много — потвърди тя.

— Красиво момиче като теб не трябва да се мисли за част от статистиката — продължи той.

Всъщност беше доста привлекателен, въпреки че нямаше непосредствения сексапил, който Кълън Шарп притежаваше. Непознатият имаше открито, кръгло лице, къса руса коса и зелени очи. Беше здрав, но определено не бе от ранга на Кълън.

„И сега какво, ще сравняваш всеки мъж с Кълън ли?“

Тя се смъмри и се почувства раздразнена на себе си от начина, по който манията ѝ по изпълнителния директор нямаше граници.

— Благодаря, много мило от ваша страна — отвърна на непознатия.

Той запрати фаса си към канавката и издуха дима от устата си встрани от нея, докато ѝ подаваше ръката си.

— Ксавие Монроуз — каза.

— Айви Спелман — отвърна тя, чувствайки се така, сякаш трябваше да се поклони или нещо от сорта. Вместо това му подаде ръката си.

Той се усмихна и леко приведе глава. Зелените му очи бяха весели, сякаш гледаше на света като на една голяма шега.

— Айви — каза той, кимайки. — Имаш среща с приятеля си за обяд ли?

Усети как бузите ѝ почервеняват.

— Тук съм за... едно събитие — довърши. — Всъщност закъснявам, така че колкото и да ми е приятно да си говорим...

— Колко жалко — каза Ксавие, докато наблюдаваше как ръката ѝ се изплъзва от дланта му. — Чувствам се така, сякаш едва сега започвам с теб.

Айви сведе поглед и усети как бузите ѝ пламнаха. Мъжът определено беше уверен и знаеше как да борави с думите.

— Започваш какво по-точно? — дочу се гласът на Кълън Шарп на няколко крачки от тях.

Тя замръзна на място, чувствайки абсурдна вина, въпреки че не бе направила нищо нередно.

Ксавие погледна към Кълън и се усмихна.

— Нямах представа, че двамата се познавате — каза, а усмивката му се разшири.

Кълън продължаваше да върви към тях. Когато стигна до Айви, постави ръка ниско на кръста ѝ, сякаш я обявяваше за своя по някакъв странен начин.

— Тя работи за мен. И закъснява... — отвърна Кълън, а студенината надделя над разочарованието в гласа му.

— Като те познавам, Кълън, сигурно закъснява с десет секунди. — Ксавие премести развеселения си поглед върху нея и на Айви ѝ се прииска да му се усмихне в отговор.

— Изпуши още една цигара — каза Кълън. — Най-добър си в издишането на дим.

— Някои хора издишат дим, а други са просто въздух под налягане — контрира с лекота русият мъж. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в смях.

През това време Кълън притискаше дланта си силно към гърба на Айви.

Тя прехапа устни, за да не се засмее заедно с него, когато Кълън погледна към нея, за да види изражението ѝ, преди да върне погледа си обратно върху Ксавие.

— Наистина ми се иска да стоя тук цял ден и да слушам изумително задълбочените ти размисли над човешката природа, но имам официален обяд, на който трябва да присъствам — изрече той.

— А аз имам обяд, който чака да бъде изяден — отвърна Ксавие. — Но за разлика от теб, придружителката ми е приятелка, а не някоя, на която плащам, за да прекарва времето си с мен.

— Трудно ми е да повярвам, че някой би седнал да се храни заедно с теб от чисто удоволствие — каза Кълън.

— Ще останеш изненадан — възкликна Ксавие, докато продължаваше да гледа към Айви.

— И още как — отвърна Кълън, насочвайки Айви към „Обсерваторията“ и далеч от Ксавие Монроуз.

Прекошиха тротоара, а портиерът им кимна насреща и отвори вратата. Щом влязоха в ресторанта, Айви се отдръпна от него и ръката му се плъзна по долната част на гърба ѝ.

Обърна се към нея.

— Трябва да поговорим — каза, като едва движеше челюстта си. Погледът му бе пронизващ.

— Закъсняваме — отвърна тя.

— Обядът няма да започне без мен. — Той скръсти ръце. — Не ми харесва това, което видях отвън.

— А аз нямам време за излишни разговори. — Тя тръгна надолу по дългия, богато украсен коридор, накъдето предполагаше е пътят към официалния обяд. Там някъде се чуваше говор и тракане на чаши, чинии и прибори.

— Айви — провикна се той, а гласът му беше толкова заповеднически, че тя се закова на място.

— Какво? — попита тя, отказвайки да го погледне. Беше като вампир — ако срещнеш погледа му, не беше сигурна дали щеше да му устои.

— Искам да ми обещаеш, че ще стои далеч от Ксавие Монроуз.

— Та аз даже не го познавам.

— Но той ти е хвърлил око. Интересува се от всичко, от което се интересувам и аз.

— Кълън, не ми се иска да го казвам, но не всичко се върти около теб — най-накрая се обърна и срещна погледа му. — Той ме заговори много преди да се появиш.

Изражението му стана още по-строго.

— Не го познаваш, Айви, за разлика от мен. И се опитвам да те предупредя...

— Мога да се грижа за себе си. Голямо момиче съм... въпреки това, което си мислиш. — Тя извърна бързо глава, праметна косата си назад и отново тръгна да се отдалечава от него.

— Не си тръгвай така от мен — изръмжа той.

— Не го гледай като на тръгване от теб — каза Айви през рамо. — А като тръгване към официалния обяд, за който точно преди няколко минути заяви, че е изключително важен за теб. — Не можеше да не се ухили на собствените си думи, докато вървеше надолу по коридора.

Представяше си как Кълън стоеше на място, напълно шокиран.

* * *

Самият обяд беше сравнително безболезнен. Лукас най-учтиво ѝ бе запазил място до себе си, в случай че дойдеше, а храната наистина беше хубава. Може би малко по-изискана за вкуса ѝ, но все пак страхотна.

Имаше почти стотина души в огромната частна зала с маси с ленени покривки, диджей, който пускаше приятна музика, и костюмирани сервитьори и сервитьорки, които се движеха от маса на маса, взимайки поръчки и сервирайки храна и напитки.

Кълън беше говорил в началото, заставайки в центъра на стаята с микрофон, пускайки няколко шеги, преди да каже на всички колко е развълнуван да ги покани в „Обсерваторията“, за да отпразнуват тежката работа и да покаже признателността си към екипа, което значеше всички, които работеха с него всекидневно.

Айви забеляза, че Кълън често поглеждаше към нея, докато говореше по микрофона, до такава степен, че я накара да се чувства неудобно.

Други хора в залата започнаха да ѝ хвърлят погледи, сякаш улавяйки какво привличаше вниманието му.

Но все пак можеше и да си въобразява.

Преди да поднесат десерта Айви се извини и излезе от частната зала, за да отиде до тоалетната.

Докато вървеше по коридора, подмина главната трапезария и видя Ксавие Монроуз да обядва с една прелестна, чернокоса жена, облечена в къса рокля.

Той вдигна поглед и успя да я забележи как минава по коридора, след което повдигна вежди в почуда, каза нещо на жената и изправяйки се, постави салфетката си на масата.

Айви продължаваше да върви, като не знаеше какво щеше да се случи, или какво искаше да се случи, когато Ксавие излезе от трапезарията и извика името ѝ.

Тя забави крачка и се обърна да го погледне.

— Мисля, че е много грубо да зарежеш обяда си с това прекрасно момиче, само за да говориш с мен. Ако бях на нейно място, никак нямаше да ми хареса.

— Ако ти беше на масата с мен, никога нямаше да стана от стола си — отвърна той, а зелените му очи заблестяха с дяволита привлекателност.

— Много си бърз — каза Айви — Твърде бърз.

— Никога досега не са се оплаквали от подобно нещо — измърка той.

Айви усети как бузите ѝ отново почервеняват.

— Аз... аз... страхувам се, че скоро трябва да се връщам на обяда.

— Защото онова глупаво копеле Шарп ще се разреве, че си го оставила твърде дълго сам ли? — закикоти се Ксавие.

— Не е глупав — прошепна тя, някак си чувствайки се защитнически настроена към Кълън.

— Виждам, че засегнах болно място. Значи го харесваш, така ли? — наблюдаваше я внимателно.

Айви потръпна от идеята да таи още чувства към Кълън Шарп след начина, по който се бе отнесъл към нея.

— Не, не го харесвам, но е мой шеф и е превъзходен човек.

— Превъзходен е меко казано — пошегува се Ксавие, а на лицето му се появи широка усмивка. — Но не изпитваш романтични чувства към него?

Тя се поколеба.

— Забрави, че попитах. — Ксавие повдигна ръка. — Не ме интересува. Само кажи, че тази нощ ще излезеш с мен на вечеря.

— Приятелката ти е в съседната зала!

— Казах ти, че не ми е приятелка. Просто позната.

— Малко се съмнявам момиче, което изглежда като нея, да ти е само позната.

Ксавие се засмя.

— Имам много познати. Но нямам теб — а ти си тази, която искам да видя тази нощ. Ако ми дадеш шанс. — Той изчака отговора ѝ с търпеливо, но развеселено изражение на лицето си.

Тя въздъхна. Ако не беше Кълън Шарп, със сигурност нямаше да откаже среща с мъж като Ксавие. Беше привлекателен, забавен, уверен

и изглеждаше напълно нормален.

Дразнеше я факта, че чувстваше вина заради Кълън, когато той я беше отблъснал толкова очевидно.

Нито една от обърканите ѝ емоции нямаше смисъл, което я смущаваше още повече.

— Знаеш ли какво? Смятам да се съглася — отвърна тя, решена да не позволява на Кълън да играе роля в решенията ѝ.

— Ето ти визитката ми — каза той, като ѝ подаде една прелестна картичка с името си. — Обади ми се после. — След което се обърна и тръгна към главната трапезария, оставяйки я сама в коридора.

Тя се загледа във визитката.

Ксавие Монроуз, директор
Фармацевтични продукти „Велум“

Очите ѝ се присвиха, когато разбра, че мъжът, който току-що я бе поканил на среща, очевидно беше пряк конкурент на Кълън Шарп и „Биометрикс Фарма“.

Нищо чудно, че двамата се мразеха.

Когато вдигна поглед отново, видя движение в другия край на коридора. Беше Кълън Шарп, който я наблюдаваше от входа на частната зала.

— Не е за вярване — промърмори и поклати глава. Обърна се и продължи да върви към тоалетните, а сърцето ѝ препускаше.

„Видя ни заедно. Знае, че Ксавие Монроуз ми даде визитката си.

На кой му пука, че знае? Не дължиш на Кълън Шарп нищо.“

И все пак колкото и да се опитваше да се убеждава, че не дължи никаква вярност към Кълън, нещо в нея продължаваше да се напруга при мисълта, че я бе видял да взема визитката на Ксавие.

Знаеше, че Кълън вече беше зад нея и се опитваше да я настигне. Всеки момент ръката му щеше да сграбчи рамото ѝ и дълбокият му глас щеше да ѝ каже колко е разочарован от нея.

Но когато стигна до вратата на тоалетните, тя се обърна и видя, че зад нея нямаше никой.

Абсолютно никой.

* * *

След около час Айви се върна на бюрото си в офиса, опитвайки се да се държи така, сякаш всичко беше нормално.

„Аз съм просто момиче, което е назначено на временна работа да вкарва данни в системата и да изкара пари. Това е. Нямам нужда от нищо друго.“

Но знаеше, че нещата отдавна бяха минали този етап. Не беше просто една работна пчеличка, която си вършеше работата и се прибираше в къщи, живеейки обикновения си живот. Главният изпълнителен директор се беше заинтересувал от нея... по много особен начин.

Все още си спомняше за чувството да се съблече пред погледа му, да знае, че жадните му студени очи я наблюдават, изучават голото ѝ тяло, докато му даваше пълен контрол над действията ѝ.

И изведнъж я беше отблъснал напълно, сякаш я намираще за недостойна.

И все пак продължаваше да ѝ изпраща смесени сигнали, нали?

Айви извади визитката на Ксавие Монроуз от джоба на самото си и се загледа отново в нея. Прокара пръст по релефното лого, което се извиваше в ъгъла на картата, мислейки си дали беше приела предложението на мъжа само защото искаше да си върне на Кълън по някакъв начин.

Или наистина бе заинтересована от конкурента на Кълън Шарп?

Искаше ѝ се да знае.

Въздъхвайки, Айви остави визитката настрана и се зае отново с вкарването на данни. Работата ѝ се струваше лесна, но досадна. Някои от стажантите бяха изостанали с графика или допускаха много грешки, но Айви беше убедена, че нямаше за какво да се притеснява.

Намираще задължението си ако не друго, то твърде просто.

Пръстите ѝ се раздвижиха по клавиатурата, докато отново и отново изживяваше мислено случилото се тази сутрин.

Допирът на ръката му по голото ѝ тяло, пръстът му, плъзгащ се сладостно между краката ѝ...

Дори сега се развълнува отново, въпреки че се опитваше да се концентрира и да не мисли за него.

„Дявол да го вземе. Мразя го. Това, което ми причини, бе грешно.“

Тя си пое дълбоко въздух и се съсредоточи.

„Върши си работата и престани да мислиш за Кълън. Когато работният ден приключи, ще се обадиш на Ксавие Монроуз.“

Той беше дружелюбен, забавен и се държеше освободено. Беше много по-добър избор, тъй като се раздаваше, без да иска подчинение в замяна.

Това беше сигурно.

Изведнъж на монитора ѝ изскочи прозорчето за чат. Вътрешната система на „Биометрикс Фарма“ за общуване беше нещо, за което бе разбрала от Лукас, който ѝ беше пратил едно-две съобщения.

Нито един от стажантите не ѝ беше писал, въпреки че Айви имаше чувството, че комуникират постоянно помежду си. Явно просто не я харесваха достатъчно и не ѝ вярваха, за да я включат в подобни занимания.

Но сега малкото екранче се показва на монитора ѝ, съобщавайки, че някой ѝ беше пратил съобщение. Когато видя името вътре, Айви усети как ѝ се завива свят и дъхът ѝ спира.

Кълън Шарп: Казах ти да стоиш далеч от него.

Това беше всичко. Тя изчака за продължение, но след минута осъзна, че такова нямаше да има.

Тревогата ѝ се превърна в раздразнение. Пръстите ѝ се раздвижиха по клавиатурата, докато му пишеше отговор.

Айви Спелман: Той е мил. А и това не е твоя работа.

Последва дълга пауза и Айви се усмихна, представяйки си как Кълън четеше и главата му направо експлодираше от предизвикателството.

Кълън Шарп: Направих те моя работа. И не е мил.

Тя се намръщи, коремът ѝ се сви, а по тялото ѝ премина трепет. Пръстите ѝ зацракаха отново по клавиатурата.

Айви Спелман: И ти също не си мил. За кого се мислиш, че да ми казваш какво или с кого мога да разговарям?

Сега отговорите пристигаха по-бързо като залпове. Прииждаха все повече и повече, че едва успяваше да ги прочете.

Кълън Шарп: Аз съм този, който ръководи нещата.

Айви Спелман: Но на работа. Не и извън нея.

Кълън Шарп: Навсякъде. И някой трябва да те пази.

Айви Спелман: Наричаш действията си „пазене“? Не ме разсмивай...

Кълън Шарп: Ксавие Монроуз е долна отрепка. Нямаш си представа в какво се забъркваш. Също така непокорството ти започна да ми омръзва.

Айви Спелман: Тогава спри да се опитваш да ме контролираш и няма да ти се налага да се справяш с „досадното ми поведение“ повече. Чисто и просто.

Кълън Шарп: Държиш се детински. Но разбирам, че си объркана.

Айви Спелман: Не съм объркана. Раздразнена съм. Ти си абсолютно откачен и искаш да побъркаш и мен. Няма да ти позволя да го направиш.

Кълън Шарп: Сложен мъж съм. Няма да ти причиня това... но също така не мога да позволя да бъдеш наранена от някой друг.

Айви Спелман: Забравих да добавя и параноичен към листа с очарователните ти качества.

Кълън Шарп: Само ако беше това. Загрижеността ми за теб е напълно основателна. Ти си изключително специална и единствена по рода си. Има хора на този свят, които ще те изстискат до капка.

Айви Спелман: Звучи ми познато...

Кълън Шарп: Знам, че те нараних. Повярвай ми, това беше последното нещо, което исках да направя.

Айви Спелман: Няма да се хвана този път. Сега, моля те, остави ме да си върша работата, за да не пресроча задълженията си и да ме уволнят.

Тя зачака неизбежния му отговор, но такъв не последва. И въпреки че искаше да изпита чувство на гордост, задето беше отстояла позицията си и бе казала на Кълън да върви по дяволите, Айви не можеше да се откъсне от чувството, че бе отишла твърде далеч.

„Може би всъщност не искаш да те остави на мира.“

Затвори прозорчето със съобщения и стисна очи. Дори тогава видя Кълън Шарп в най-тъмната част на съзнанието си.

* * *

Слава богу работният ден беше приключил и Айви напускаше офиса за деня. Лукас я настигна, докато вървеше до спирката.

— И на теб ли ти писна да четеш едни и същи доклади като мен? — попита, докато застана до нея.

Хладният, свеж бостънски въздух ѝ подейства ободряващо.

Айви се усмихна, но сърцето ѝ тъгуваше.

— Да, сигурна съм обаче, че това е нищо в сравнение с това, което ще изпитваме след няколко седмици.

— Ако все още сме тук — каза Лукас. — Знаеш, че смятат да ни съкращават, докато не останем около петима души, които са способни да изписват сто и петдесет думи за минута.

Айви се засмя и сви рамене.

— Може и да нямам нищо напротив уволнението точно в момента.

— Никога няма да те уволнят — каза той.

Тя го погледна.

— Защо не? — попита, чувствайки се така, сякаш я критикуваше точно като останалите стажанти. — Няма да получа специално отношение, Лукас.

— Сигурна ли си, Айви? — отвърна той и погледна напред, вглеждайки се в нещо пред тях.

Тя се обърна, проследи погледа му и забеляза, че насреща имаше паркирана черна спортна кола. Подпрян на нея със скръстени ръце стоеше не друг, а Кълън Шарп.

— Мамка му — прошепна.

Лукас повдигна вежди разбиращо.

— Предполагам трябва да тръгвам — каза той и закричи побързо. — Успех.

— Лукас — извика тя след него, чувствайки се засрамена.

Той просто помахаша с ръка, без да се обръща, и едва не затича надолу по тротоара.

Айви наведе глава в желанието си да подмине изпълнителния директор, но привличането беше магнетично и не успя да се спре. В последната секунда повдигна поглед към него.

— Сега ще ме унижаваш публично ли?

Кълън не отговори. Вместо това се отдръпна настрани и отвори вратата на спортната кола.

— Влизай вътре — нареди.

— Не — отвърна тя.

— Не те попитах. — Той посочи към колата.

— Сигурно съм полудяла — прошепна, като мина покрай него и влезе вътре.

Но не и преди да се докосне до него, да усети аромата му и главата ѝ да се замая от емоции, които едва контролираше.

Кожената седалка беше мека, а вътре миришеше на ново.

Кълън затвори вратата, след това седна на шофьорското място до нея.

Потегли, сливайки се с трафика, управлявайки колата сякаш беше част от него. Изглежда Кълън Шарп правеше всичко с изключителна прецизност.

Мразеше това му качество, защото я караше да се чувства така сякаш не разбираше от нищо.

Дори и от самата себе си.

Мълчаха известно време, докато най-накрая тя не наруши тишината.

— Защо го правиш? — попита. Гледаше право напред, неспособна да срещне погледа му, за да не види нуждата и копнежа в очите ѝ.

Кълън отвърна нежно.

— Не мога да се спра.

Думите му размърдаха нещо дълбоко в нея и тя усети как копнежът ѝ нараства.

— Може би трябва да опитваш по-усърдно — каза му.

— Трябва да се грижа за теб — отвърна той. — Знам, че не съм за теб, но все пак мога да се погрижа да си в безопасност.

— Не се дръж снизходително към мен — каза, като най-накрая се обърна да го погледне.

Той гледаше пътя.

— Не се държа снизходително.

— Разбира се, че се държиш. Преструваш се, че си ме отблъснал, само за да ме предпазиш.

— Не съм те отблъснал, Айви — засмя се, сякаш самата идея бе абсурдна.

— Както щеш го наричай, но чисто и просто ме изрита от леглото си.

— Нищо не може да е по-далеч от истината.

— Моля те, не се опитвай да променяш случилото се — каза Айви с измъчен глас. — Унижаваш ме. Знаеш ли колко е гадно да се разкриеш така пред някой и след това да бъдеш отблъснат?

Кълън най-после погледна към нея и очите му бяха пълни с емоция.

— Да изляза от онази стая ми костваше всичката воля — отвърна той. — Нямах идея какво щях да ти причиня, ако бях...

— Ако какво? — проплака тя. — Ако не бях една жалка девственица ли?

Кълън поклати глава.

— Разбрала си ме напълно погрешно.

— Не, мисля, че те разбрах прекалено добре. — Чувстваше се така сякаш щеше да се разреве всеки момент, а нямаше намерение да го прави пред него. — Отбий. Искам да сляза.

— Айви — започна той.

— Казах, че искам да се махна от тази шибана кола! — извика тя. Сърцето ѝ препускаше и изведнъж ѝ стана трудно да си поеме въздух. — Мамка му — затвори тя очи и стискайки дамската си чанта.

— Какво има? — попита той.

— Аз... аз... — Тя облиза устни и усети как гърлото ѝ се свива. Пое си дълбоко въздух, но се чувстваше така, сякаш до дробовете ѝ не стигна въздух. — Аз... аз... не мога да дишам...

— Успокой се — каза той, като отби колата и паркира.

Тя стискаше очи, защото почваше да губи разсъдък и се притесняваше, че ако ги отвори, ще полудее и ще умре на място.

— Просто ме... остави... — успя да изрече, но дишането ѝ се учести още повече, а сърцето ѝ задумка.

Усети ръката на Кълън на гърба си да я гали нежно, като заговори до ухото ѝ:

— Слушай ме. Всичко е наред — успокой я. — Наведи се напред и докосни колене с главата си.

— Не мога да дишам! — извика тя, паникьосвайки се. Чувстваше се така сякаш щеше да умре. Да не получаваше алергична реакция от нещо, което беше яла на обяд?

— Можеш да дишаш, просто си превъзбудена — каза той. Гласът му беше спокоен без капка притеснение.

Тя се приведе напред както ѝ бе казал той, притискайки чантата към гърдите си, докато челото ѝ се опря в коленете. Междувременно Кълън я галеше по гърба и ѝ говореше окуражително.

— Дишай бавно и изпълнявай инструкциите ми. Ще броя до три. Ще си поемеш въздух, докато броя. След което ще го задържиш за секунда и ще издишаш на три. Готова ли си? — попита.

Тя кимна, опитвайки се да не откача. Имаше чувството, че въздухът, който издишваше, минаваше през сламка. Беше подобно на това да си под вода и някой да не ти позволява да си поемеш въздух на повърхността и някак си трябваше да запазиш спокойствие.

Също така фактът, че Кълън не беше изплашен и че я успокояваше с думите си също помогна. В крайна сметка беше лекар и ако нещо не беше наред, щеше да знае, нали?

Кълън преброи бавно до три и Айви си пое въздух звучно. След което ѝ каза да издиша, докато преброяваше обратно от три до едно. Започна да брой, както ѝ беше казал, позволявайки въздухът да излезе бавно през устата ѝ.

Тялото ѝ потръпна.

— Сега отново — каза той. — Всичко ще бъде наред. Обещавам.

— Добре — прошепна.

Направиха го още няколко пъти и Айви бавно започна да идва на себе си. Ръцете ѝ бяха леко изтръпнали, но по-голямата част от паниката ѝ се беше уталожила.

Даде си още минута-две, за да се убеди, че не си въобразяваше, а наистина се чувстваше по-добре. Най-накрая се изправи отново и го погледна.

— Превъртях — каза му.

Той ѝ се усмихна бавно и облекчено.

— Получи криза.

— Никога досега не ми се е случвало подобно нещо.

— Не е нищо сериозно — увери я той. — Нямах никакво физическо заболяване.

— Просто съм кълбо от нерви, така ли?

Погледът му се напрегна.

— Страхуваш се да се отпуснеш — каза ѝ. — Страхуваш се да не изгубиш контрол.

— Сигурен ли си, че все още говорим за мен? — попита.

Той стисна зъби и тя видя как слепоочието му потрепва.

— Определено говорим за теб. — Ноздрите му се разшириха. — Не съм забравил за неподчинението ти, нито факта, че прие визитката на Ксавие Монроуз.

Айви въздъхна.

— Не знам какво очакваш от мен. Бях готова да ти се отдам тази сутрин, но ти не ме поиска. Но също така не искаш и никой друг да ме има.

— Сложно е — каза Кълън. — Не съм добър за теб. Това е единственото, което ми е ясно.

— И защо? Защо си толкова лош за мен?

Той се усмихна.

— Все едно да попиташ защо е лошо да пуснеш скорпион в клетката на някое малко пухкаво зайче.

— Толкова си убеден, че съм това малко сладко същество. Откъде си сигурен, че наистина съм такава? Може да съм някоя уличница, кучка, която се преструва на невинна.

— Само ако беше толкова просто — каза ѝ тъжно. — И двамата сме наясно, че не се преструваш на някоя, която не си.

— Но също така не съм и толкова крехка, за колкото ме мислиш.

— Не съм казал, че си крехка — отвърна Кълън. — Мисля, че си изключително неповторима, Айви. Като безценно произведение на изкуството — нещо, което трябва да бъде ценено, уважавано и обсипвано с грижи. Не захвърлено, използвано, скрито в тъмнината и третирано ужасно.

Начинът, по който я гледаше, изражението на лицето му, докато ѝ казваше всичко това — отново я оставяха без дъх, но този път в добрия смисъл. Усещаше, че наистина го мислеше, наистина се интересуваше за нея толкова много, че се притесняваше повече за нейното благополучие, отколкото за собственото си удовлетворение.

— Изпращаш ми доста смесени сигнали — каза Айви, след като се беше загледал многозначително в очите ѝ.

— Това смесен сигнал ли е? — попита той, като се наведе напред, постави длан на врата ѝ и притисна устата си нежно към

нейната.

Устните му бяха меки, топли и изключително страстни. Целувката не беше продължителна, но когато се отдръпна от нея и се намести обратно в шофьорското място, Айви беше загубила дар слово.

Кълън се усмихна порочно и подкара колата бързо към трафика.

* * *

Пристигнаха в апартамента на Кълън и той паркира почти пред входната врата.

Айви не беше говорила много през остатъка от пътуването. В съзнанието ѝ препускаха мисли, страхове, вълнение и копнеж.

Целувката му отново беше събудила всичко в нея и тя осъзна, че все още беше силно привлечена от него както към никой друг мъж досега.

Не беше предполагала даже, че такова влечение съществуваше извън филмите. И ето, беше тук, изпитвайки го, изживявайки го толкова ясно, както нищо друго досега.

Искаше да го попита защо. Защо беше толкова студен и резервиран в един момент, толкова критично настроен и дори жесток, докато в следващия се отнасяше грижовно към нея, почти с родителско състрадание?

Знаеше, че Кълън Шарп нямаше да ѝ отговори. Изборът ѝ беше повече от ясен. Или напускаше работата си във „Биометрикс Фарма“, спираше да се вижда и да общува с Кълън, или приемаше факта, че бе неспособна да му устои, щом я поискаше.

Кълън заобиколи до вратата ѝ и я отвори.

— Хайде, Айви — каза, гледайки я с жадното изражение, с което бе започнала да свиква. Студените му очи не премигнаха, замръзнали и някак си в същото време горящи със силата на хиляди слънца.

Айви бе наясно, че сега бяха само двамата в дома му, в негови води, с нищо, което да му попречи да я плени напълно.

Зърната ѝ се втвърдиха и усети как срамните ѝ части откликнаха с пулсиращо вълнение.

Кълън погали бузата ѝ с опакото на ръката си и я целуна нежно още веднъж.

— Как може да си толкова внимателен и нежен като сега, а след това да се промениш изведнъж и да станеш толкова лош? — попита с тих глас.

— Нищо, което правя, не е замислено като лошо — отвърна Кълън. — Но съм човек с много качества, които са извън способността ми да бъдат контролирани.

— Не разбирам — каза тя, наблюдавайки го внимателно.

— Означава, че има определени неща, които трябва да направя — каза ѝ той. — Означава, че всичко, което съм ти казал досега, е истина.

— Все още искаш... да ме научиш? Да ме дисциплинираш?

Той кимна.

— Това не може да се промени.

— Но защо? Защо не можем да сме просто... така? Както сме сега? Нежни?

Кълън извърна глава.

— Не искам от мен да се променя. Не мога да го направя, дори и за теб, Айви.

— Откъде можеш да знаеш.

— Знам — настоя той, без да я поглежда. Най-накрая се обърна към нея и каза: — Точно затова се опитах с всички сили да прекратя това, което започна между нас.

Айви не знаеше какво да каже. Чувстваше се изключително поласкана от мисълта, че този властен мъж не можеше да ѝ устои.

Но беше толкова изплашена. Очите му бяха зареяни и лишени от всякаква емоция, като замръзнал зимен пейзаж, който беше безлюден от стотици хиляди години.

— Опитвам се да разбера — изрече тя. — Искам да те разбера.

Той се приближи по-близо, а ноздрите му се разшириха.

— Няма нищо за разбиране. Има единствено подчинение.

Ръцете му хванаха китките и стиснаха. Тя ахна, след което устата му беше върху нейната и засмукваше долната ѝ устна. Целувката му беше най-чувственото нещо, за което можеше да се сети.

Тялото му се притисна в нейното и тя усети твърдите му гърди, бицепсите му, бедрата му и, разбира се, възбуждения му пенис, който се опря между краката ѝ.

— Кълън — промърмори измежду целувките.

Той я бутна към дивана, след което я хвърли на него. Беше толкова объркана, толкова раздвоена.

— Свали си панталона — нареди, заставайки над нея. — Свали го, застани на колене върху дивана и вирни дупето си нагоре — каза той, дишайки тежко.

Тя преглътна. Искаше ли да направи това? Искаше ли наистина да играе мръсните му извратени игрички?

И тогава разбра истината. Наистина искаше.

И то много.

Айви разкопча панталона си и коленичи върху дивана с навирено нагоре дупе. Бавно свали панталона си надолу по бедрата. Все още беше по бельо, но носеше малки черни прашки, които почти не покриваха нищо.

Сякаш беше знаела, че това можеше да се случи. Сякаш го бе искала през цялото време.

— Така ли? — попита.

— Обръщай се към мен със „сър“ или „господин Шарп“ — напомни ѝ.

— Така ли, сър?

— Виж само това сочно дупе — изръмжа той, заставайки зад нея. — Наистина ли си мислиш, че ще позволя на Ксавие Монроуз дори ѝ след милион години да се докосне до това съвършенство?

— Не, сър.

— Че ще позволя на някой мъж да докосне която и да е част от тялото ти? — попита.

— Не, сър, не мисля, че ще позволите на друг да ме докосва.

Гласът му потрепери леко, когато заговори със задъхан и развълнуван тон.

— И все пак имаше смелостта да говориш с моя конкурент — да флиртуваш с него пред очите ми.

— Аз... направих грешка...

Ръката му се залепи за дупето ѝ толкова силно, че прекъсна изречението ѝ. Тя изпъшка тихо.

— Направи една много голяма и лоша грешка. Противопостави ми се отново и отново. Беше груба, безочлива, оскърбителна и незряла — каза ѝ. — Съгласна си, че това подлежи на наказание, нали?

— Да, господин Шарп.

Пляс. Пляс. Пляс.

Дланта му жулеше дупето ѝ отново и отново и тя усети как в ъгълчето на очите ѝ се заформят сълзи. Също така усети женствеността си по-влажна отвсякога и беше развълнувана, не ужасена от това, което ѝ правеше.

Ако не друго, в този момент се чувстваше по-близка до Кълън от когато и да е, свързана с него по необясним начин.

— Сега ще сваля тези малки шибани прашки и ще открива голия ти задник — каза той, и тя можеше да разбере колко беше развълнуван само по гласа му.

Силните му ръце дръпнаха прашките ѝ надолу и сега беше напълно гола, а влажната ѝ женственост беше на показ, подканвайки пръстите му, които бавно погалиха срамните ѝ части.

Тя простена.

— Спри — скара ѝ се. — Смяташе ли да отдадеш това малко сладко котенце на Ксавие Монроуз?

— Разбира се, че не — отговори инстинктивно.

Зашлеви дупето ѝ и тя изскимтя.

— Кълън! — извика шокирана.

— Спомни си какво казах за обноските — каза той.

— Сър, това заболя.

Последва дълга пауза.

— Трябва да бъдеш наказана.

— Мислех, че не искате никога да се отнасяте зле с мен, сър.

— Искам да те направя моя изцяло. Искам да плъзна пениса си в девственото ти котенце и да те чукам, докато свършиш — каза ѝ.

Тя изхълца, когато чу думите му.

— И аз го искам, господин Шарп — прошепна тя.

— Но първо трябва да те накажа, задето ме разочарова. Трябва да поемеш отговорност за всяка грешка, която допусна. Всяка неправилна стъпка, всеки път, в който ми се противопостави, ще се постарая да си ги спомниш.

— Да, господин Шарп. — Потеше се и беше страшно възбудена. Дупето я болеше и пареше, тъй като няколко от плясканията бяха минали границата на приятното. Но знаеше, че не иска да спира.

Не сега, никога.

— Ще те напляскам силно още пет пъти. Тези пет пъти ще са достатъчни да те накажат за провиненията. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Приемаш ли наказанието си?

Тя кимна, затвори очи и се замоли да го направи бързо.

Дланта му се залепи за дясната ѝ буза. Тя стисна зъби, а лицето ѝ се зарови във възглавничката на дивана.

— Това беше едно — обяви Кълън.

— Да, сър.

Пляс.

Тя сдържа стона си, когато този път лявата ѝ буза пламна.

— Две.

— Да, сър. Заслужавам го, сър.

Можеше да чуе как дъхът му се учестява и предположи, че се възбуждаше от гласното ѝ подчинение.

Дланта му се стовари отново върху дупето ѝ, но този път се задържа по-дълго, впивайки пръстите си в кожата ѝ.

— Това беше три, Айви.

— Да, сър. Трябваше да ме подсетите.

Той я плесна отново.

— Четири.

— Благодаря ви, сър.

Последното беше най-болезнено и я избута напред във възглавниците, но някак си беше и най-приятното, когато усети по бедрата ѝ да се стичат топли сокове.

— Пет! — каза.

— Благодаря ви, че ме наказахте, сър, и че не се отказахте от мен.

Последва доста дълга пауза. Тя стоеше, без да помръдне. Зърната ѝ бяха втвърдени и чувствителни.

Сега пръстите му се плъзгаха около отвора ѝ отново, този път по-нежно. Тя се пристисна към ръката му, тъй като движенията му върху интимните ѝ части бяха толкова възбуждащи, че едвам се сдържаше.

— Това е много хубаво, сър.

— Трябва да те чукам — каза ѝ. — Просто трябва да те имам цялата.

— И аз го искам, сър.

— Остани така — нареди ѝ.

— Да, сър.

Чу как си разкопча ципа и как панталоните му паднаха на земята.

— Не ме поглеждай — каза ѝ. — Главата ти да е напред, а погледът ти насочен в дивана.

Усети как дебелият връх на пениса му се притисна към нея. Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ, пръстите му стиснаха меката ѝ кожа и той се тласна силно.

Имаше леко съпротивление, но след като се отвори за него, го почувства по най-сладкия начин дълбоко в себе си.

Чукаше ме. Кълън Шарп в действителност ме чукаше в момента.

Беше повече от прекрасно, въпреки леката болка и натиска, които усещах.

Беше мръсно. Беше грешно. Беше лудо и неразумно и може би най-глупавото нещо, което някога беше правила. Но в същото време Айви никога не се чувствала по-желана, по-обладана, по-притежавана по всички най-прекрасни начини.

Пенисът му се притисна навътре, а тя се разля около него, докато Кълън се движеше зад нея. Усещаше как бедрата му се притискаха по-близо и по-близо до нейните и тя се опита да се изтласка назад към него.

— Сега съм много навътре — каза ѝ Кълън. — Толкова си влажна. Никога не съм усещал нещо толкова тясно, толкова хубаво. — Бедрата му изглежда трепереха, докато се притискаше по-близо.

— Божичко — изпъшка тя. — Мисля... мисля, че... ще свърша.

— Не още — прошепна той, — ще свършиш, когато ти кажа.

Той се изплъзна бавно, след което рязко се заби обратно в нея. Движенията му ставаха все по-плавни.

Айви се усмихна, когато го усети, сладостта му, която беше толкова хубава... толкова приятна вътре в нея.

Беше кълбо от нерви, която бе стимулирано до краен предел.

Щеше да стигне до оргазъм, и въпросът беше колко дълго още щеше да се сдържи.

„Трябва ли да направя нещо, за да му е по-хубаво, зачуди се. Как да разбере дали се справям добре?“

Звучеше развълнуван, но искаше да се убеди, че се наслаждава на секса толкова, колкото и тя самата.

Пенисът му се плъзгаше в нея, след което бавно излизаше и така отново и отново. С всяко следващо движение се възбуждаше все повече и повече. Започна да тласка бедрата си силно и долната част на корема му се удряше в дупето ѝ, докато я чукаше на задна.

Пусна бедрата ѝ и постави ръцете си в долната част на кръста ѝ.

Чукаше я, чукаше я толкова хубаво. Отново усети сълзи в очите си, но този път бяха от чисто удоволствие и ухапа долната си устна.

— Свършвам... не мога да се спра... — простена. И тогава вълната я заля, толкова силно, че извика. Беше отворила уста и стенеше високо, напълно излязла от контрол.

Кълън изглежда остана стъписан от страстта ѝ, но усети как откликва, заравяйки се дълбоко в нея, докато свършваше и стенеше, сякаш и самият той беше завладян от емоцията.

— Толкова си тясна — ахна, след което се изля в нея.

Продължи да се движи, докато тя проплакваше отново и отново.

Когато приключи, излезе от нея и тя се изправи на дивана със зачервено лице и объркана започна да вдига панталоните си, когато го видя, че прави същото.

Изглеждаше същинска бъркотия с разрошената си коса и обляното си от пот чело.

— Беше... беше ли... — Не беше сигурна какво да каже. Чудеше се дали бе това, което бе очаквал.

Кълън изглеждаше объркан.

— Не знам какво беше — отвърна, изглеждайки също толкова стъписан по начин, който беше еднакво мил и плашещ.

Не беше присъщо за него да се стъписва дори и за момент.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита. — Вероятно вода?

Тя се усмихна.

— Добре съм.

— Хубаво — отвърна, като кимна, стегна колана си, обърна се и тръгна към банята. — Идвам след минутка — каза и се скри от погледа ѝ.

Айви стоеше там и мислеше за превъзходния секс, който беше правила току-що.

„Божичко, беше адски секси. Същинско животно, а? И мисля, че и на него му хареса. Но, не свърши ли вътре в мен?“

Не си позволи да мисли много задълбочено за това колко далеч бяха стигнали. Объркваше се, когато започнеше да размишлява над това.

Защото Айви беше сигурна, че самият Кълън — Господин Контрол — не беше възнамерявал нещата да се развият така.

Когато се върна, Айви се беше изправила и се беше съвзела. И все пак, сега се чувстваше объркана и някак нервна.

Кълън ѝ се усмихна, сякаш за да я успокои. Но очите му отново бяха станали далечни. Хладното му, резервирано изражение и контрола му се бяха върнали на мястото си.

— Да те закарам ли до вас? — попита.

— Ще... ще взема такси.

— Глупости — каза Кълън, като поклати глава, — не искам даже да чувам подобно нещо.

— Добре — въздъхна, приемайки, че нещата отново се обръщаха към лошо.

Кълън беше изключително непредвидим.

Излязоха от къщата и поеха към колата му. В съзнанието на Айви препускаха страх, надежди, спомени и чудене как щеше да се справи с пътуването до вкъщи.

Наблизо една възрастна жена, която носеше пазарски чанти, едва не падна пред тях и една от чантите ѝ се разкъса, разпръсквайки плодове по тротоара.

— О, да му се не види — изсумтя сърдитата старица.

Кълън се наведе моментално, събирайки плодовете в ръцете си, опитвайки се да помогне на възрастната дама.

Тя го загледа през дебелиите си очила.

— Вие ли сте Кълън Шарп? — попита, сякаш беше изпаднала във възторг само при вида му.

Кълън се изправи, все още държейки няколко банана в ръцете си.

— Да, аз съм — отвърна той, изглеждайки объркан. — Познаваме ли се?

Жената бръкна в другата си чанта и му подаде голям плик.

— Господин Шарп, бяхте изигран — каза, след което се обърна, оставяйки плодовете зад себе си и отправяйки се към един черен седан, паркиран наблизо.

Качи се в колата и тя потегли.

Кълън изпусна бананите и отвори плика, изваждайки документи, на които хвърли бърз поглед.

— Кой беше това? — попита Айви.

Но той не ѝ отговори. Очите му се плъзгаха по документите, устата му се сви в тънка линия, а устните му побеляха.

Спокойните му по принцип очи сега бяха толкова празни, сякаш някой го беше ударил толкова силно, че бе забравил къде се намира.

— Кълън — повтори тя.

— Няма нищо — прошепна, след което пъкна документите обратно в плика и го запечата. — Нищо.

Но тя знаеше, че лъже. Нещо ужасно се случваше с Кълън Шарп, нещо, което даже самият той не можеше да контролира.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.